

HET GEBED

Want wij weten niet . . . . .

„Denk je nu werkelijk, dat bidden helpt? Ik geloof er geen steek van. 'k Heb zelf ook gebeden, en ik meende het eerlijk; ik had, wat ze zeggen, dat nodig is, om verhoord te worden: geloof, — maar alle dingen bleven precies, zoals ze waren, en een ander kreeg het baantje, waar ik in mijn goed-gelovigheid om gebeden had. Of den man, dien ik liefhad. Misschien bad die ander er ook wel om, en praat die nu over gebedsverhooring. 't Ligt er maar aan, van welke kant je de dingen bekijkt.“ —

Ik wil aannemen, dat velen uwer nog schrikken, als ze bovenstaande mening onomwonden en ruw horen uitspreken. Maar wil dit daarom zeggen, dat nooit iets ervan in ons eigen hart is opgekomen? Iets — of veel? Dat we niet, als we durfden, als we eerlijk waren, hetzelfde zouden zeggen, al is het met een beetje voorzichtiger woorden?

Want — we zijn jong, gij tenminste. Het leven ligt voor ons. We hebben ons een voorstelling gemaakt, hoe dat leven verlopen moet, wil het goed zijn. En omdat we van jongs af geleerd hebben, dat we niet zelf de omstandigheden in onze macht hebben, bidden we. Ja, we bidden om Gods hulp bij onze plannen. Maar — het blijven onze plannen. Wij zijn het, die de richting aanwijzen. Die wel even zullen opnoemen, wat we precies nodig hebben. Ach neen, het behoeven geen buitengewoon grote dingen te zijn. We behoeven nog niet te gelijken op den man, die om honderdduizend gulden bad met de belofte, dat hij er twintigduizend van aan de armen zou geven. Maar: we hebben hem ontmoet, met wien alleen ons leven, naar onze mening, kan uitgroeien tot een gave twee-eenheid. En dus bidden we, dat God ons zijn liefde schenken zal.

Of — we zijn geboren met een sterk moederlijke inslag in ons karakter, en niemand zag tot dusver op die manier naar ons om. En dus bidden we om een man, om kinderen later. Om onze moederlijke neigingen tot ontplooiing te kunnen brengen.

Is dat dan niet goed? Leert Gods Woord het ons niet: „Laat uw begeerten in alles met dankzegging bekend worden bij God“?

Ja. Maar er staat niet: en gij zult alles ontvangen, waar ge om vraagt. Er wordt een belofte gegeven omtrent de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, en die onze harten en zinnen bewaren zal in Christus Jezus.

Maar wij, kortzichtige mensen, wij hechten veel méér aan de vervulling van onze eigen wensen, dan aan die vrede Gods. Tenzij — de grote omkeer in ons heeft plaats gevonden. Tenzij — niet meer onze wensen, onze begeerten, maar Gods wil voor ons richtsnoer van ons leven is geworden. Tenzij — we zelf het stuur uit handen hebben gegeven, om ons, ook in de grote en kleine dingen van het dagelijkse leven, te laten leiden door God.

Maar dan stippelen we ook niet meer met de grootst mogelijke zorgvuldigheid zelf de weg uit, langs welke God dan wel zo goed zal zijn ons te leiden. Dan vragen we: „Here, leid Gij ons, en leer ons U te volgen. Altijd en overal.“ En al zette ik boven dit artikel het woord uit Rom. 8 vs. 26, dat wij niet weten, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort — van zulk een gebed om Gods leiding en de geest van gehoorzaamheid in ons hart durf ik te zeggen, dat het een gebed is, zoals God dat van ons wenst.

Wanneer ik niet bang was geweest, dat men het verkeerd zou opvatten, had ik boven dit artikel gezet: „Wat Coué ons leert omtrent het bidden.“ Want terwijl ik over deze dingen nadacht, trof mij een zinsnede in een artikel over suggestie, waarin ook de geneeswijze van Coué werd genoemd. Daarin werd n.l. verteld, dat Coué zijn patiënten leerde, hun zelf-suggestie niet te richten op een bepaald onderdeel van hun kwaal, b.v. op een gevoel van pijn op een bepaalde plaats. Ze moesten niet zeggen: „de pijn wordt aldoor minder,“ en dit telkens herhalen, want het zou mogelijk zijn dat dan wel de pijn verdween, maar de kwaal bleef voortwoekeren. En die pijn was juist het signaal, dat er iets verkeerd ging in hun lichaam. De formule, die Coué, met zijn op zelf-suggestie gerichte geneeswijze, zijn patiënten leerde herhalen, was méér algemeen en daarom méér doeltreffend: „Ik word iedere dag in elk opzicht beter.“

Wij zijn, evenals vele zieken, geneigd méér te letten op de gevolgen van onze kwaal dan op de kwaal zelf. We weten wel, wat ons ontbreekt, maar dat op de bodem van alle vragen der wereld zondeschuld ligt, dat zeggen wij den dichter nog niet van ganser harte na. En daarom is ons gebed zo vaak allereerst gericht op een wegneming van de gevolgen van de zonde, inplaats van die zonde-zelf. Wanneer dit laatste voor ons hoofdzaak is geworden, dan pas kunnen we het aangehaalde vers vervolgen: „Maar de Geest bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.“ En God hoort, wat wij niet uitspreken kunnen. Hij hoort niet slechts — Hij verhoort.

J. M. W.—W. 405